

«Володимирецькому віснику» сімдесят п'ять!

Від партизанського «Кармелюка» – до сучасного «Вісника»

З історії районної преси: газета, спомин, люди

«Роки, роки, чом ви не журавлі, чом з вирію не можна вам вернутись і стерти літ десятків на чолі?» Сумний настрій навіюють ці перші зимові дні, коли кризь важкі сиві хмари ледь-ледь пробивається холодне сонячне проміння. І все ж ні-ні та й заб'ється серце в передчутті свята. Не якогось особистого, а професійного, тим більш особливого, що воно ювілейне.

Якщо для когось 75 – нічого незначуща дата, для іншого просто цифра, то для тих, хто трудився не один десяток літ у районній редакції спочатку «Вільного життя», «Ленінської зорі», та ще й у

матної газети (по-суті, листівка в чверть друкованого аркуша) з бойовою назвою «Кармелюк». Це був орган Володимирецького підпільного райкому КП(б)У та партизанського загону імені цього народно-героя.

Як розповідали колишні партизани Григорій Бортник і Марія Даничкіна, кожен номер зачитувався буквально до дірок, переходив з рук в руки, від села до села, доносячи до людей вісті з фронтів. А слова «Прочитай і передай товаришеві» стали одним із законів партизанського життя.

5 січня 1944-го в загін доставили один з останніх номерів цього інформаційного вісника. В ніч на

зоря». Відтоді почався і мій шлях у журналістику, який тривав сорок один рік (загального ж трудового стажу маю 48).

У січні 1992-го часопис став «Володимирецьким вісником».

Це не просто чотири видання, це – чотири періоди, насичені різними політичними подіями в країні. Мінялася влада, мінявся підхід до преси, її значення в суспільному житті. Тяжів контроль чи не над кожним словом, була жорстка цензура. Пережили ми переміни, перестановки, скорочення, пережили перебудову. Пройшли через наші серця разом з героями розповідей афганська війна та Чорнобиль – гірка трава Полин.

Ми завжди старались йти в ногу з часом. Впродовж багатьох років газета займала ведучі місця в республіканському та обласному змаганні за краще художньо-технічне і поліграфічне виконання.

Світлини

Переглядаю знімки двадцятилітньої давності, коли ми відзначали 55-річчя рідної «Зорі», і так щемно на душі. Літа мої, літа... Чи думала, що доживу до цієї поважної дати, про яку мало хто згадає нині? Як на мене, поки нуртує пам'ять, не треба забувати того, що стало самим

Завжди з радістю і приємністю зустрічаюся з Анною Вашкевич і Катериною Дацькою, Сергієм Дуляницьким і Михайлом Шершнем, Іваном Артюшиком і Валентиною Логацькою – нашими «колишніми». Лише недавно залишила свій кабінет, де завжди було стільки позитивних емоцій, та пішла на так званий заслужений відпочинок Галина Тетенева.

У Мирогощі на Дубенщині живе подружжя відомих літераторів Миколи і Любові Пшеничних, в Харкові – Марія Набухотна, в Ірпіні – Василь Закревський, у Здолбунові – заслужений журналіст України Володимир Дрозюк, в Рівному – письменник-гуморист Іван Кидрук, на Волині – захоплена, неординарна людина, художник, музикант, композитор, поет Петро Сачук, в Тувовичах – Варя Салівоник, у Вараші очолює газету атомників «Енергія» завжди молода, емоційна Лідія Шмирко. Всі вони – вихідці з нашої провінційної «Зорі», яка стала для них доброю школою професійної майстерності. Звідси вони зуміли піднятися на вершину творчості, стали відомими на лише на теренах Рівненщини. І так відродно час від часу чути в телефонній трубці їхні бадьорі голоси та наш улюблений пароль: «Пишіть. Дзвоніть. Заходьте».

Найкращих слів заслуговують один з перших друкарів Анатолій Логацький, його послідовники Леонід Сарницький, Олександр Данилов, Іван Шама, Юрій Гошта; робітники Микола Дробенюк і Микола Христянович; майстер на всі руки Василь Паньковець та неабиякий професіонал Юрій Балясов. Він першим в області освоїв офсетний друк, запустивши в роботу небачену досі листову двоколірну машину «Домінант», а потім допомагав налагоджувати цю новітню техніку колегам з інших районів ...

У кожного з цих людей, з якими поріднила мене робота, своя доля. Живуть минулим, спогадами. Радіють онукам. І як добре, що залишився тоненький хисткий місточок, який зв'язує нас з тими далекими часами і через який іноді ще наважувомось перейти. Поспілкуватися, погомоніти, згадати...

Сріблом-сивиною дзвенять літа. І ось ми на другому березі. Ветерани, пенсіонери, про яких зараз кажуть «відпрацьований матеріал». Нехай собі кажуть. Але ми ще живі – хто старший, хто молодший. Не завжди, правда, здорові, але не здаємось. По мірі можливості трудимось та чекаємо милости Господньої, щирого слова привіту і добрих людей у хату.

75-ю річницею Вас, дорогі мої

«Володимирецькому віснику» – це дійсно урочисте свято. А ще – немеркнуча пам'ять, спомин про кращі роки, про друзів, колег, це вірність професії журналіста. Цього не зітруть ні зими з веснами, ні вітри-вітровії.

Екскурс в історію.

Хроніки газетних літ

Йшла війна. В листопаді 1943 року в друкарні підпільної обласної газети «Червоний прапор» вийшов у світ перший номер малофор-

12 січня загін вступив у Володимирець і разом з військовими частинами взяв участь в наступі на Ковель.

На цьому бойовий шлях «Кармелюка» завершився. Згодом його наступниця, вже районна газета, вийшла під назвою «Вільне життя». І був це рік 1947-ий.

1 квітня 1965-го після повернення нашому селищу статусу районного центру тут виходить перший номер оновленої газети «Ленінська

твоїм життям.

Тим більш приємно згадати людей, які дивляться на мене молодими очима зі старих фото. Вони творили історію районки з єдиним записом у трудовій. Багатьох із старшого покоління, на превеликий жаль, уже немає з нами. Особливо болить остання втрата: не так давно відійшов у вічність Анатолій Хуткий. Тож поки ми живі, то й пам'ять про них житиме. Це священний обов'язок.

Спільний наш місточок

Робота журналістів невіддільна від поліграфістів. Власне, тоді це був один колектив. У роботі підтримували, допомагали одні одним, святкували разом. І республіканські та обласні перехідні червоні пропори завжди вважали спільними. Бо робили ми одну корисну справу, районну газету, потрібну людям. Про це свідчить наклад, який сягав окремими роками 12 тисяч примірників.

колеги і колежанки. Прийміть слова глибокої вдячності за нелегку працю і стривожені роки. Вони, як золоте перевесло, тож хай множаться, ніби щедрі снопи у жнива.. Всіх земних благ, творчих злетів, віри, надії й любові щиро бажаю нинішньому колективу «Вісника». Служіть істині, утвердженню добра, гарних помислів і щирих думок.

Ева ХУТКА, відповідальний секретар редакції 1965-2006 років, член Національної спілки журналістів України з 1977 року